

Quo vadis Európa?

Célkeresztben a kereszténység?

„Amikor azt hangoztatják: béke és biztonság, akkor éri őket hirtelen a pusztulás...”

1 Thesz 5,3'

Régóta halljuk: „Globalizált világban élünk”, de csak az utóbbi időkből tapasztaljuk lokálisan, hogy mit is jelent ez valójában. A média gondoskodik arról, hogy ne maradjunk tájékozatlanok – mikor hol követnek el mészárlásokat –, így aztán gyakran felvetődik beszélgetésekben a kérdés, akkor most hogyan is viszonyuljunk a „nagypolitika” megoldási kísérleteihez? Vélemények és jövőképek a nemzeti szuverenitásról, menekültkérdésről és kultúráról legalább annyiféle változatban találhatóak itt Európában, ahányféle világnézet. Sajnos az oly nagyra tartott vélemény szabadság az utóbbi időben egyre inkább korlátok közé szorult, s aki más véleményen van, abba egyik napról a másikra vagy rendszer-ellenséget vagy az ellenség rendszerét (terrorizmus) vélik beleláttni. Keresik a motivációt, a mozgató erőket – persze mindig a tragédia megtörténte után –, vajon mi lehetett az oka az erőszak tobzódásának, s egyre gyakrabban halljuk: *Iszlám Állam*. A baj ezzel a kifejezéssel csak az, hogy semmi köze sem az államisághoz, se az iszlámhoz... Ettől függetlenül az általános közvélemény az, hogy itt az Isten nevében ölnek, s nem értik:

Miért kell a harmadik évezred elején harcolni a Jólstenért?

Az most teljesen közömbös, hogy Istent Allahnak, Jáhvénak vagy Szentháromságnak nevezzük, az viszont már nem hagy(hat)ja hidegen a hívó embert – legyen az zsidó, moszlim vagy keresztény –, hogy pusztul-e a kultúrája vagy sem.

Tény, hogy nemcsak az általános erkölcsi normák koptak el mára a bálványozott szabadelvűségben, de komoly eróziót tapasztalhatunk a vallásos emberek életében is, s ez leginkább az európai keresztény kultúrkörben érhető tetten: nyíltan lesbikus püspöknő a keresztény templomokból, azonosneműek házasságának egyházi

„megáldásának” problematikája pedig már a múlté. Ebben a modern nyugati demokráciában a gyermekáldás már rendelésre is történhet (génbank, béranyaság)... „Ha ez így megy tovább, nem akarok ebben a keresztény sátorban lenni!” – mondja közelmúltban egyik vehemens beszélgetőpartnerem.

A középkorban – *de az pár száz évvel korábban volt (!)* – nem volt kérdés nyugaton, hogy harcolni kell-e Jeruzsálemért; manapság pedig a kelet felől jövő vallási köntösbe bújtatott politikai ideológia tüzi zászlajára a jelszót: „*Le a hitetlen Európával!*”



Az, hogy mi a legnagyobb baj a kereszténység folyamatos elerőtlenedésében, a világ csábítása vagy a keresztény jelképek szisztematikus eltávolítása a közéletből, esetleg a modernitásba vetett megváltás-hit vagy a keresztény világnézet belső megújulásának, az avitt dogmák újragondolásának hiánya – ezt mindenki maga megválaszolhatja –, de az biztos, hogy a régi egységet-kifejező, marker-„sablon-igazságok” ismételtetése egyre inkább süket fülekre talál ebben a nevében még keresztény Európában. Úgy néz ki, hogy hiányoznak a mai Lutherek, s az egységben mögöttük álló újkori humanista (nem kétes-jelentésű filantrop!) tudós-csoportok, akik tételeikkel felhívnák a figyelmet:

Itt az idő a megújulásra!

A re-formálódásra! Ezt mindeki a saját kultúrkörében képes megtenni: katolikus vagy protestáns – van mit átgondolni bőven – egyiknek, s a másiknak is!

Még az sem vigasztalhatja a keresztények bő kétmilliárdos táborát, hogy a *nem-keresztény vallásos világ jelentős része* szintén rászorulna a reformokra, hiszen az EgyetlenValóságIstenhez-tartozást nem az lélek intimitása elleni egyik legnagyobb vallásos testcsonkító erőszaktevés – a körülmételés – kell hogy megerősítse, hanem az irtalmasság, a részvét, a szeretet hétköznapiakban is jól megvalósítható gyakorlása!

Amíg azonban az internet-, és mobiltelefonos tudományos-technikai világban

évszázados lemaradások vannak a fejekben – ahol a woodu-praktikákban, jóslásban és ártó szellemekben, lopátás ördögökben való naív „hit” jól megfér a nők elnyomásával – eladdig nagy változást nem fogunk tapasztalni, eladdig „ember embernek lesz farkasa”, mert készséggel elhiszik, hogy a jó csak akkor történik, amikor *valakik* ellen harcolunk, s nem *valami* ellen!

„Aki kardot fog az (mindig) kard által vész el”; a békét az atombomba sem biztosítja (Hiroshima/Nagaszaki – aug. 7-ike van!)

A terrorizmus elleni harc...

Ebben is az egyedüli, s mindenkor győztes: az *erőszak* – az ember pedig a legnagyobb vesztese! Ahol az igazságatlanság a haláltáncát járja, ott nem felejtnek egykönnyen az emberek... Sajnos a fősodrású nyugati média még mindig kiskorúnak tekinti az embereket (egy jelentős része persze az is!), de azt lassan már senki nem hiszi el, hogy a terroristák *politikai motivációk nélkül*, kizárólag vallási fanatizmusból gyilkolnak... Ha már – földrajzi okokból kifolyólag is – nem tudnak azoknak ártani, akik gazdasági érdekből szétbombázzák szülőföldjüket, akkor azokon próbálnak bosszút állni, akik készséges segítő „barátai” a kizsákmányoló érdeknek!

S mivel a terroristák azokat elérni nem tudják, akiket valójában akarnának – mivel azok az ismeretlenség sötét erdejében élnek magánhadsereges hiper-biztonságos erődítményeikben – ezért maradnak az „elérhetőek”: akik végképp semmiről nem tehetnek: a hétköznapiak (kis)emberei...

fm

MEGHÍVÓ

Tisztelettel és szeretettel hívjuk Testvéreket arra az *ünnepi alkalomra*, melyet **2016. szeptember 10-én** (szombat) **de. 10 órai kezdettel** tartunk a **Bárány u. 2. sz. alatti templomunkban**.

Gyülekezetünk legújabbkori megalapításának

90 éves

évfordulóján

hálaadó istentiszteletet tartunk, melynek szolgálatát

Szarka István

a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye esperese végzi.

szeptember 22.

Rabbi, apostol vagy eretnek?

Kétséget kizáróan az Újszövetség kialakulására legnagyobb hatást gyakorló farizeus-mozgalomhoz tartozó rabbi az, aki nélkül a keresztény teológia nem fejlődött volna oda, ahol ma van. Ki volt ez az elszánt nyelvi-, s szervező zseni-apostol, aki nem is volt Jézus tanítványa?



szeptember 29.

Utópista, vallásalapító vagy diktátor?

Az élet minden területét átfogó törvényei lehetővé tették nemcsak a népcsoport túlélését a történelem különösen is viharos közel-keleti színpadán, de könyörtelenségig számonkérő következetessége megalapozta a zsidó állam létrejöttét is.

Kedves Testvéreim!

Augusztus hónapban vagyunk, lassan elkezdődik az új tanévre hangolódás időszaka... Bár a hírlevelünk havonkénti megjelenését megszoktuk – jól eső érzés, hogy a hónap első vasárnapján már sokan keresik –, de a nyári időszak miatt, mi is az összevont számok megjelenése mellett döntöttünk: (június-július ill. augusztus-szeptember).

Finisébe érkezett gyülekezetünk legújabbkori megalapításának 90. évfordulójára tervezett ünnepségünk szervezése. Ezzel kapcsolatban presbiteri ülést is tartottunk, melyen kiosztottuk a feladatokat. Akciótervet, menetrendet is készítettünk, melynek szórólapjait augusztus második felében már „népszerűsítjük”, hogy minél többen bekapcsolódhassanak majd programjainkba.

Jelentem, hogy az 2016/2017-es tanévben a **Tatai Református Gimnáziumban 12 hittanórám lesz** – s ezekhez jönnek még a gyülekezetben tartandók. Az órarendek véglegesítése után válik láthatóvá, hogy mely napokra tudom majd elosztani egyéb gyülekezeti feladataimat.

Alkalmainkra
mindenkit szeretettel
várunk. Jöjjenek,
s hívogassunk
másokat is!
**Erős vár
a mi Istenünk!”**



Frankó Betta

Rövid-hírek

Július 2-án ökumenikus esküvő keretében, a Mátyás-templomban **Libertiny Gergely** és **Frankó Betta** házasságot kötöttek. Az ÚR Isten kiúsérje őket áldásával egész életútjukon!



Július 12-és és 13-án este gyülekezetünkben a Jakab-út magyarországi útvonalát (Budapest- Lébény) járó zárándok testvéreket (70/40fő) fogadtunk. Az esti, vetített képek áhítatokat mindkét alkalommal szeretvendégség követte. Köszönjük Mindazoknak, akik étellel, itallal, süteményekkel támogatták ezen alkalmakat, s a lebonyolításában segítettek!



Július 16-án gyülekezetünkben **Beigelbeck Árpád**, s **Szabó Andrea** házasságukra Isten áldását kérték. Az ÚR Isten áldja és erősítse szövetségüket!



Július 24-én, a vasárnapi istentisztelet keretében **Vági Attila** testvérünk a keresztség szentségének felvételét kérte. Imádságban gondoljunk Óréá is; Isten áldja meg életútját, s teljesítse ki hitében!



Augusztus 1-3. között mintegy 20 gyermek részvételével megtartottuk szokásos hittanóránkat. Idén is két részre (kicsik/nagyok) osztva tartottuk a foglalkozásokat. A „nagyokkal” Jézus példázatait hasonlatait tanulmányoztuk, valamint az egyházi esztendőről, a templom-terekről, valamint a keresztségről és úrvacsoráról tavaly tanultakat ismételtük át.



Augusztus 12-én **Vura Róbert** és **Molnár Alldikó** házasságukra Isten áldását kérték. Az esküvőt megelőző vasárnapi istentiszteleten **Vura Róbert** testvérünk a keresztség szentségében részesült.



A hiányzó minőségi idő

Egyik német égi csatorna dokumentumfilmje a „burnout-szindróma“ (kiégési-tüneteggyüttes) ugrásszerű megemelkedésének okait kutatta, s ennek okán bukkantam egy érdekes felmérésre az interneten.

Egy 2010-ben, az USA-ban lelkesítő kiégéssel foglalkozó szolgálat által végzett felmérés szerint az alábbi eredményekre jutottak:

- az aktív lelkesítők 13%-a túl van egy válán.
- A lelkesítők 25%-ának nincs kihez fordulnia, ha személyes vagy családi problémái, konfliktusai vannak.
- A lelkesítőszolgálatok 25%-a a férjük lelkesítő szolgálatát tartja elsődleges konfliktusforrásnak a házasságukban.
- A lelkesítők 33%-a úgy érzi, szolgálatának első öt évében már kiégett.
- 33%-uk látja úgy, hogy a saját szolgálata a családi életük rovására megy.
- 45%-uk volt már, vagy jelenleg is depressziós a szolgálatában átélt kudarcok, magány és kiégés miatt.
- 50%-uk úgy érzi, nem tud megfelelni azoknak az elvárásoknak, amelyeket maguk vagy mások támasztanak a lelkesítő szolgálatukkal kapcsolatban.
- A lelkesítőcsaládok 52%-a úgy gondolja, a szolgálatuk a családjuk kárára van.
- A lelkesítőszolgálatok 56%-ának nincs közeli baráti kapcsolata senkivel.
- A lelkesítők esetében ez az arány 70%.
- A lelkesítők 70%-ának volt vagy van konfliktusa a házastársával a kevés lelkesítő fizetés és kompenzáció miatt.
- 80%-uk úgy gondolja, nem jut elég idő a házastársára a szolgálat miatt.
- 90%-uk úgy gondolja, hogy a teológiai felkészítésük hiányos és elégtelen volt arra a szolgálatra, ami a gyülekezetben várta őket.
- A lelkesítők 94%-a él folyamatos stresszben amiatt a gyülekezeti elvárás miatt, hogy az ő családjának mindenben tökéletesnek kell lennie.
- Amerikában 1500 lelkesítő hagyja abba a szolgálatát kiégés, konfliktusok, személyes, erkölcsi vagy gyülekezeti kudarcok miatt minden hónapban!

Gyanítom, hogy 6 évvel később a statisztika rosszabb számokat mutat az USA-ban... És Magyarországon?

Tények - tapasztalások

Az általam ismert lelkesítők nagy része magányos... Szolgálatuk (a pap valahol egyfajta csudabogár) elszigeteli őket a többi embertől ezért többnyire nincsenek valós és tartalmas baráti kapcsolataik, nincs hobbijuk, rendszeres szabadidős tevékenységük (gyakran egy-egy telefonhívás hamar borítja az előre megtervezett napot), rosszul érzeltetett kötelességtudatból nincs ideje és

ereje se önmagára... a lelkesítők lelkesítődozója a *pastor pastorum* (pásztorok pásztorja) a püspök – lenne... A valóságban a legtöbb lelkesítőnek nincs kihez fordulnia, ha a saját lelki gondjait akarja feldolgozni.

Hála Istennek vannak még lelkesítőszolgálatok, akik a sok praktikus segítség mellett még ezt a lelki terhet is felvállalják, de egyre kevesebben! Jól mutatja, hogy a MEE aktív lelkesítőinek közel egyharmada(!) elvált, s az sem vigasztalhat senkit, hogy a „nyugati“ országokban a lelkesítők több mint a fele(!) személyes életvezetésében kudarcot vallott. Ennek természetesen több oka is van. Az egyik:

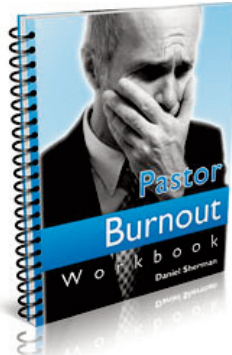
A lelkesítők/lelkesítőknők órási kapcsolatrendszerben élnek

– többségükben mégis magányosak.

A legtöbb lelkesítő nem tud annyit foglalkozni az igazán fontos dolgokkal, mint például az igehirdetésre való felkészülés – amiben benne foglaltatik /elméletileg/ az önképz(őd)és – a személyes lelkesítődozálás, mert rengeteg más jellegű munka, ami talán nem is az ő dolguk lenne, elveszik az idejüket, erejüket és végül a kedvüket/motivációjukat is.

Sok lelkesítőnek hiányzik az életéből a sikerélmény – ezt nehéz megélni, lelkesítőknél feldolgozni, pedig a Mester figyelmezteti tanítványait, hogy „más a vető és más az arató“ – és ezért viszonylag hamar fásulttá válnak. Sokan érzik úgy, hogy nincs kellő hatása a szolgálatuknak, csak fenntartanak és működtetnek egy rendszert – de nem élnek át Isten természetfeletti csodáit, és nem látják a saját gyülekezetük erőteljes növekedését és megújulását, ehelyett inkább a lélekszám fogyásának keserűségét kell átélniük.

Sok lelkesítőnek nincs ideje házastársára sem, így a házasság idővel kihűl, s mivel a lelkesítőházaspár folyamatosan a „kirakatban él“ – ahogyan mondani szokták: „A paplak falai üvegből vannak.“ – egyre inkább elsikkad a magánélet, az egymásra fordított minőségi idő, a megújulást-adó valós szerelem, s egyre inkább a párkapcsolatból fakadó energiák nagy része a perfekció látszatának a fenntartására folyik el... (Külön tanulmányt érdemelne a lelkesítőcsaládban felnövekvő gyermekek kivételzett/hátrányos helyzete is!)



Aml valóban fárasztja a lelkesítőket...

A reformáció elindultakor Luther Mártont felkereste egy paptársa, s így panaszkodott: „Martin doktor, Martin doktor! Nagy baj van... Amikor jövök le a szószékről, már a lépcsőn úgy érzem, hogy amit az előbb odafönn mondtam, azt magam sem hiszem el!“ Luther így sóhajtott fel: „Drága barátom! Hála a Jó-Istennek!“ Már azt hittem, ezekkel a gondolatokkal teljesen egyedül vagyok!“

Véleményem szerint, az igehirdető megfáradásának gyaníthatóan legnagyobb oka, hogy lelke mélyén érzi, amit a szószékről mond, azt úgy egyébként a szószék alatt ülve maga sem hinné el. Nem a szépségbe, jószágba vetett hite inog meg, a lelkesítőnek, hanem lendületében torpannak meg szolgálata, mert amit Isten nevében kér, olykor követel a prédikációkban, az a valós

hétköznapi életben a pap számára is kivitelezhetetlen, gyakran életidegen, sőt nemegyszer természetellenes, eleve kudarcra ítélt próbálkozás. Irgalmatlan evangéliumi elszánással ugyanis nem lehet irgalmat gyakorolni! Krisztus URunk arra tanít, hogy „cselekedjétek azt, amit szeretnétek, hogy velünk is cselekedjétek!“ Ha irgalmatlan vagyok magamhoz – el akarom érni a célt mindenáron –, akkor irgalmatlan leszek másokhoz is! Ha a keresztény ember hitéletből hiányzik a józanság, akkor az erőből törvényeskedés, a szeretetből következtetlenség, a hitből vakbuzgóság fakad.

Mi adhatja a megoldást?

A bölcs az óból, s az újból is hoz elő! Jézus korában a szadduceusok (zsídó „valóságos“ politikai párt, gazdagok és főpapok alkoták) annyira önelégültek voltak, hogy egyenesen tagadták, hogy teret kellene engedni Istennek a hétköznapi életben.

Csak érdekességképpen: tagadták a holtak feltámadását, a túlvilági létet, s úgy tartották, hogy a lélek a halállal megsemmisül, következésképpen abban sem hittek, hogy a földi élet után büntetés vagy jutalom várna az emberre. Tagadták a szellemvilág, vagyis az angyalok létezését, sőt a mennyországot itt a földön kívánták megvalósítani – főleg politikai paktumok révén.

A szadduceusokat – akik a maguk ideológiájában hittek – totálisan elsöpörte a történelem vihára. Aki ugyanis mennyországot akar létrehozni a véges földi viszonyok között, az nem vesz tudomást arról, hogy Isten nemcsak a fönti, de a lenti világot is uralja. Aki jólétében vagy vakbuzgó lelkesedésében elveszíti a kapcsolatot a VALÓSÁGGAL, annak élete kiszámíthatatlanná válik. Ezért mondja Krisztus URunk: „Legyen a ti igenetek igen, s a nemetek nem!“ – ellenkező esetben kiszámíthatatlanná válnak, s nem mi alakítjuk a körülményeinket, hanem azok formálnak minket...

A **kiégés-szindróma** (burnout-szindróma) fogalmát Herbert J. Freudenberger pszichoanalitikus alkotta meg 1974-ben, a következőképpen definiálta azt: „Kronikus emocionális megterhelés, stressz nyomán fellépő fizikai, emocionális, mentális kimerülés, mely a reménytelenség és inkompetencia érzésével, célok és ideálok elvesztésével jár, s melyet a saját személyre, munkára, illetve másokra vonatkozó negatív attitűdök jellemeznek“. A fogalmat Ditsa Kafry 1981-ben kissé módosította: „A kiégés tartós vagy ismételt emocionális terhelés eredménye más emberekért való hosszú távú, intenzív erőfeszítéssel összefüggésben“. A kiégéshez több ok vezethet: sok stressz, intenzív lelki megterhelés, a munka iránti motiváció csökkenése, a munkahelyi elismerés hiánya, a munkahelyi kapcsolatok megromlása, következtetésképpen az önértékelés csökkenése.

fm

„Teljesen új valóság vár rám Belorusziában...”

Interjú Pintér Gábor velebusdói címzetes érsekkal



Ferenc pápa Pintér Gábor pápal prelátust, az ausztriai apostoll nunclatúra első tanácsosát, a Váci Egyházmegye papját idén május 13-án apostoll nunclussá nevezte ki a Belorusz Köztársaságba és egyúttal érseki rangra emelve őt a velebusdói címzetes érseki címet adományozta neki. Pintér Gábort, a Belorusz Köztársaság kinevezett apostoll nunclust július 15-én szentelték püspökké Vácott. A főszentelő Pietro Parolin bíboros államtitkár, a társszentelők Erdő Péter bíboros és Beer Miklós megyéspüspök voltak.* Erre a különleges ünnepi alkalomra kaptunk baráti meghívót feleségemmel, hiszen Gábor nem csak középiskolai kollégiumi szobatársam volt, s a lelkesítő hivatásra inspiráló első embere a Jólstennek, de évtizedes barátság is összeköt minket.

Először is hadd gratuláljak családom és a Lutherrózsa olvasói nevében is kinevezésedhez! Azt kérdezem, amint ilyenkor mások is: hogyan vezetett az út a csépai gyermekkorodtól a Pápal Diplomáccal Akadémiáig?

Köszönöm mindenki jókívánságát – nevet –, s a kérdésre válaszolva, valóban, Csépa nem egy ismert hely, ez a falu ott található, ahol a Körös a Tiszába folyik. Hányattatott sorsú település, melyet a török dúlás oly mértékben megviselt, hogy csak a 18. században indulhatott ott újra az élet. Ebben az időben katolikus kismesek telepedtek itt le, ezért alakulhatott ki Csépán egy katolikus sziget a protestáns tengerben.

A kérdésre konkrétan válaszolva elmesélek egy történetet még abból az időből, amikor a budapesti Hittudományi Akadé-

miára jártam. Akkoriban kezdett Fila Béla dogmatikát tanítani, váci egyházmegyésként megtudta, hogy én csépai vagyok, mosolyogva megkérdezte: „Hát jöhet valami jó Csépáról?” Nyilván e mögött az húzódott meg, hogy ismerte a vidék helyzetét, múltját. Visszatekintve,



számomra fontos tapasztalat látni, hogy a Jóisten hogyan készítette fel mostani feladatomra. Hálás vagyok a családemért, ahova születtem. Boldog gyermekkorom volt, annak ellenére, hogy nagyszüleim és szüleim még nagyon sokat szenvedtek a kommunizmus alatt. A nyitottságomat annak köszönhetem, hogy bár én sem utazhattam külföldre akkoriban, szalézi plébánosom gazdag könyvtárából töltökezve mégis sok mindent megismerhettem a világról.

Tizenhárom évesen határoztam el, hogy nyelveket szeretnék tanulni, ezért jelentkeztem a szentesi gimnáziumba – ahol az orosz mellett emelt szinten tanultam az angolt –, majd a kecskeméti piaristáknál érettségiztem. Később papnak jelentkeztem a Váci Egyházmegyébe. Bánk József váci püspök Egerbe küldött, egy év múlva pedig már a Központi Szemináriumban tanultam. Pont a huszonkettedik születésnapom szenteltek diakónussá. Nem sokkal később a bécsi Pázmáneumba kerültem. Miután Marosi Izidor váci püspök pappá szentelt, Valentiny Géza prelátus kérésére – aki abban az időben a németországi Burg Kastl-i Magyar Gimnázium iskolabizottságának elnöke volt –, a gimnázium hittan-tanára, később pedig internátusigazgatója lettem. A rendszerváltás után gyorsult fel az a folyamat, hogy a Szentszék már a volt szocialista országokból is választott diplomatákat. A történelemben egyébként Kada Lajos érsek volt az első magyar vatikáni diplomata és nuncius, negyven év múlva követtem én őt ezen a pályán.

Életed nagy részét tehát külföldön töltötted – diplomáccal szolgálatban. Hogyan egyeztethető össze a papi hivatás és a diplomáccal tevékenység?

A vatikáni diplomáciában dolgozni kivételes feladat, azért is, mert a nemzetközi jogban a Szentszék képviselése egy különleges fejezetet jelent. A vatikáni diplomata akkor is papi feladatot lát el, ha az nem hasonlítható egy plébános tevékenységéhez. Mi is mindent az egyháztól teszünk. Ahhoz, hogy ezt boldogan tudjam végezni, meg kell találni benne az értelmet. Ez elsősorban abban nyilvánul meg, hogy egy vatikáni diplomata az egyetemes, az egész világon jelen lévő egyház szolgálatában áll. Számtalan diplomáciai és protokolláris eseményen kell részt vennem, ennek ellenére én is végzek pasztorális feladatot. Azt is hozzá kell tennem, hogy diplomata kollégáim közül is sokan igénylik a lelki vezetést. Természetesen én is naponta misézek, alkalmanként gyónatok, esketek, bérmálok én is, mint sok más püspök és paptestvérem.

*Az eseményen jelen volt Veres András, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke; Christoph Schönborn bécsi érsek; Tadeusz Kondrusiewicz, Minszk-Mohiljev érseke, a belorusz püspöki konferencia elnöke; Alberto Bottari de Castello, Magyarország apostoli nunciusa; Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes; valamint számos egyházi és világi személyiség.



Számos országban teljesítettél szolgálatot, kilenc nyelven beszélsz – ennyit írnak az Interneten Rólad, bár tudom ennél több nyelvet tanultál, s értesz. Mi az, ami az addigi kiküldetések nyomán leginkább segítette hivatásod, személyiséged alakulását, fejlődését?

Nagyon hálás vagyok a Jóistennek ebből a szempontból is, hogy ezt a hivatást adta nekem. Például, az első igazi találkozásom a szegénységgel Haitiben volt. Ezért is világos előttem, hogy Európában mennyire nem tudják, milyen valódi szűkségben élni. Azt is megtanultam, hogy a világ tele van jó emberekkel. Sajnos a szenzációhajhász média ebből a szempontból teljesen torz képet vetít elénk. Megtapasztaltam azt is, hogy a világegyház – bár mindenütt vannak helyi jellegzetességek – mindenhol ugyanaz.

Hogyan fogadtad kinevezésed hírért? Milyen érzések vannak benned, mint nagykövet?

Ha egy papot kineveznek püspöknek, általában meglepődik rajta, hiszen előzetesen nem értesül róla. Nálunk ez azért van másként, mert a szolgálati idő előrehaladtával lehet sejteni a változást.

Lelki értelemben persze megfogalmazhatatlan, mit is érzek. Készültem rá imádsággal, elmélyüléssel. Amikor megkaptam a hírt, és láttam, hogy Belorusziába kerülök, akkor az öröm és a kíváncsisággal kevert feszültség kavargott bennem. Azóta ismerkedem az ország történelmével, kultúrájával. Beloruszia – mely volt lengyel, litván és orosz fennhatóság alatt is – több mint négyszáz év után, 1991-ben nyerte vissza a függetlenségét. A lakosság nagyjából hetven százaléka ortodox és körülbelül negyede – két és félmillió ember – katolikus. A statisztikai

számok állandóan változnak, mert a szovjet kommunista elnyomás alatt sokan nem merték az Egyházban anyakönyvet tenni keresztelésüket, mert féltek a politikai következményektől... Jelenleg a négy egyházmegyéből álló katolikus közösséget kilenc püspök vezeti. A fiatal, élő és dinamikus egyház meghatározó része a társadalomnak. Míg az országban két hivatalos nyelv van, a belorusz és az orosz, nagyon fontosnak tartják a helyiek, hogy a mise nyelve a belorusz.

Érseki Jelmondatod a „Gaudium et spes”, azaz: öröm és remény. Akik Jobban Ismerik a római katolikus egyház történelmét, azoknak erről a II. Vatikáni Zsinat jut eszükbe. Miért éppen erre esett a választásod?

Létezik egy olyan honlap, ahol vagy ötezer püspöki jelmondat olvasható, én ezt átnéztem, de ezek közül egyet sem éreztem hozzám közelállónak. Egy nap a kápolnában villant be ez a mondat. Egyrészt ez tükrözi az én személyiségemet. Másrészt azt gondolom, a krisztusi tanítás fő üzenete is ott rejlik ebben a két szóban, hiszen örömről vagyunk hivatva, míg a remény a feltámadásra utal. Végül pedig a II. vatikáni zsinat Gaudium et spes című konstitúciója az egyház és a modern világ kapcsolatával foglalkozik. Ez egy vatikáni diplomata mintegy kézikönyvként szolgál.

Mikor foglald el új szolgálati helyedet?

A püspökké szentelésem most július 15-én volt Vácott, a főcelebráns-, és szentelő Pietro Parolin bíboros államtitkár –, ahogyan mondani szokták a pápa közvetlen helyettese (fm) – volt, a társszentelők pedig Erdő Péter bíboros és Beer Miklós megyéspüspök. Terveim szerint augusztus második felében utazom Minszkbe.



Mit jelent magyarként a pápai diplomácia csúcsára érni?

Nagyszerű érzés, hogy a Szentatya egy ilyen fontos feladattal bízott meg. Az, hogy magyarként fogok egy ilyen felelősségteljes munkát végezni, még fokozza ezt az érzést. Sokszor megkérdezték tőlem, hogy miért nem otthon dolgozom. Úgy gondolom, tisztában kell lennünk azzal, hogy a katolikus egyház nem egy nemzeti intézmény. Küldetése bizonyos értelemben az egész emberiséghez szól. Nemzetközi konferenciákon gyakran elhangzik diplomata kollégáimtól, hogy a szentszéki diplomácia a nemzetek közösségének lelkiismerete. Ha ebből a szempontból nézem, akkor csodálatos dolog, hogy én, egy kis országból érkezve, részese lehetek egy ilyen magasrangú küldetésnek.

Most a barát hangja szólal meg bennem és kérdezem: Mikor láthatunk, s fogadhatunk Téged Itt Tatán?

Jól tudod, ha tudok, akkor megyek, de hivatásunk olyan, hogy ritkábban adatik meg az ilyen jellegű megállás. Napi imáiban évtizedek óta benne vagytok, s bár ez nem pótolja a személyes találkozást, de megerősítő, hogy a hit dimenziójában összetartozunk, mint testvérek is.

A feladat, amivel a Szentatya megbízott nemcsak szép és felemelő, de ugyanakkor óriási felelősség is, melyet szeretnék jó sáfárként végezni. Ezért kérek Téged, s Gyülekezeted tagjait, s a Lutherrózsa Olvasóit is, imádságokban, imádságaitokban gondolj, gondoljanak rám, hogy munkálkodásom az Úr szőlőskertjében a JóIsten kegyelméből gyümölcsöt teremjen!

Teremjen, s hordozunk, ahogyan Te is hordozul minket! Köszönöm a beszélgetést!



Pintér Gábor 1988-ban szentelték pappá Vácott, 1987-1989 között a bécsi Pázmáneum rektorának helyettese volt, 1989-1993 között a Burg Kastl-i Magyar Gimnáziumban tanított, 1993-1996 között elvégezte a vatikáni diplomataképzőnek számító Pápai Egyházi Akadémiát, s lépett a Szentszék diplomáciai szolgálatába.

1996-2000 között a haiti nunciátúrán, majd 2000-2003 között a bolíviai nunciátúrán szolgált titkárként. 2003-2006 között az észak-európai országokban (Svédország, Norvégia, Izland, Dánia, Finnország) akkreditált stockholmi nunciátúra titkára, majd tanácsosa volt. 2006-2010 között a párizsi nunciátúrán, 2010-2013 között a manilai nunciátúrán, az utóbbi három évben pedig a bécsi nunciátúrán szolgált tanácsosi beosztásban.



Ne félj... ne csüggedj el! Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Zofóniás 3,16-17b

Az „felvilágosult” ember régóta nem fél az Istentől. Amióta azonban semmitől és senkitől – még Istentől sem(!) – tart, azóta tapasztalja mit jelent rettegésben élni. Önmaga ura akart lenni, s elvesztette uralmát önmaga felett. Mostmár nemcsak legyőzni akarja egyik népet a másikat, hanem teljesen megsemmisíteni. A németek vetették be először a vegyi fegyvert (mustárgáz) az első világháborúban... az amerikaiak az atombombát a másodikban... vannak akik az olaj fegyverével, megint mások a pénz hatalmával harcolnak... de kik ellen is?

Földünk nemcsak egy faluvá zsugorodott, hanem egy családdá. Ugyanazt a levegőt szívjuk, ugyanazt a vizet isszuk, ugyanabban megemelkedett háttérsugárzásban élünk, amit az elmúlt fél évszázadban mintegy 2700 kísérleti nukleáris robbantásának s, az emberi mulasztásnak betudható reaktorbaleseteknek köszönhetjük, ugyanazokat a „műanyag” élelmiszereket esszük, s ugyanazok a betegségek (rák, AIDS, tüdőgyulladás stb.) gyötörnek... egyek vagyunk a szenvedésben, s mégsem beszélünk egy nyelvet. Egy fajhoz, az emberihez tartozunk, sőt Istenség is csak egy van... Ahogyan eltávolodik egyik ember a másiktól, úgy távolodik el az alapigazságoktól, s a józan észről is. Elhiszi, hogy az Isten nem egy, hanem több. Elhiszi, hogy az embernek vergődnie kell a démoni hatalmak között, mert ez a sorsa. A Sátánban, a negatív erőiben gondolkodás nélkül hisz, de életét képtelen az Isten Szeretet-uralmá alá hajtani... Anyyra mégsem erős az Isten szeretete, hogy áttörje az Ego falát! Tessék meg nézni hány embertársunk képtelen a párbeszédre, mert kedvére összebarkácsolta vallásos világlátásába nem fér bele a keresztény vagy a muzulmán, a buddhista vagy hindu, a zsidó vagy a hottentotta törzsi vallás! Nincs még egy olyan elvetemült faj, mint az emberi. Képes megsemmisíteni a másikat csakis azért, mert másképp gondolkodik!

Van okunk a csüggedésre! Mert a félelem okozta sötét történelmi viharokból semmit nem tanult az ember. Az apokaliptikus (végidők) látomások nem a démonok és az Isten harcáról szólnak. Ha Jézusnak adatott „minden hatalom mennyen és földön”, akkor az történik a világban is, amit a katedrálisok gargolye-inál is láthatunk: szolgálnak Istennek: tartják

az oszlopokat. A végső leleplezés (apokalüptein=fátylat lebbenteni) pedig azt mutatja meg, hogy kicsoda az ember valójában, s milyen gonoszságokra képes... Még arra is, hogy elpusztítsa a teremtett életet... A felhalmozott nukleáris és vegyi potenciál a Földnél tizenhatszor nagyobb bolygó teljes sterilizációjára lenne képes... Ezek vagyunk mi, emberek. Isten ennek ellenére Velünk van. Vajon meghatja-e az embert az Isten jelenléte?

Uram! Köszönöm Neked életemet, melyet oly sokszor nem örömmel élek. Kérlek taníts meg szeretni önmagamat úgy, hogy létezésem örömevel másoknak szolgálva kiteljesedhessek Tebenned, s egykoron eljuthassak minden kérdésem válaszához, Tehozzád! Ámen



Ne félj, mert nem vallasz szegységet.

Ézs 54,4

A félelem nagy úr... a törvény is, de szükség még nagyobb. Sok bölcsesség, szó-lás tükrözi, hogy az élet mindig sokkal bonyolultabb kihívások elé állítja az embert, mintsem azt gondolná. Az ember általában úgy érzi, ura a saját helyzetének, de bizony gyakran átélheti az „ember tervez, Isten végez” keserű igazságát. Életünk különlegesen nehéz helyzeteiben égetően mardossa lelkünket a kérdés: hogyan tudunk megfelelni az előttünk álló feladatoknak? Nem csoda, ha ilyenkor a félelem szele megcsapdos minket.

Isten szava mindig biztatást ad, mert az Ő szava teremő erő. Nemcsak létrehoz a semmiből valamit, de rendező erejével biztonságot ad, célt jelöl ki, távlatot nyit. Amikor úgy érezhetjük, hogy nem vagyunk urai az eseményeknek vagy akár saját életünk hibás döntéseinek következményeként sodortatunk egy veszélyes „vízesés” elé, akkor nem tudunk abba, vagy azokba kapaszkodni, akik velünk együtt tehetetlenül csapódnak ide-oda. Ilyenkor a biztos pont, a parti kikötő egyedül az Isten. Az eredményesség záloga csakis Ő lehet. A mentőöv (emberi próbálkozások a túlélésre) ugyan fenntart a vízen, de megmeneküléshez az kell, hogy Valaki a

mentőöv kötelét erősen kezében tartva a partra húzzon. Persze, hogy ilyenkor félünk, hiszen balga az, aki az elemek erejét alábecsüli.

Isten biztat: „nem vallasz szegységet... ha életedet rám bízod, ha reménységedet belém veted”. Ellenkező esetben programozott a bukás. Az istentelenek „okossága” bolondság az Isten előtt, de néha megengedi az Isten, hogy kiderüljön az ember számára is, milyen balga az, aki magába, s nem Teremtőjébe veti bizalmát...

Uram! Te vagy ura szélnek a tengernek, s Tiéd az egész embervilág. Szereteted tüzeit gyújtsd meg mindannyiunkban, hogy akaratom szerint cselekedjünk! Ámen.



Számon kérem az ember életét: egyik embertől a másiktól. Aki ember vérént ontja, annak vérént ember ontja. Mert Isten a maga képmására alkotta az embert. 1 Mózes 9,5c-6

Digitalis, csúcstechnológiás világunkban számtalan kommunikációs eszköz áll rendelkezésünkre, hogy megértessük magunkat a másik emberrel – és mégsem sikerül! Kétszáz körül van azoknak a fegyveres konfliktusoknak, helyi háborúknak a száma, melyek ma is dúlnak különböző kontinenseken. Egyik az olajért, másik az élettérért, harmadik ezekből van a legtöbb, több mint a fele(!) – a vízért. De nem csak népek és nemzetek acsakodása árnyékolja be bolygónkat. Ha képzeletben lepelle szőnének mindazokat a finom lelki fonalakat, melyekkel a teremtettségbeli rend okán Isten egymással összekötni igyekezett minket, s mi mégis mindet szétszakítottuk, bizony gyászlepel borítaná be a Földet.

Családon belüli erőszak, rasszizmus, brutális gyilkosságok a civilizált és kevésbé civilizált világban, mindennapjaink általános „töltelék” hírségei, az emberek többnyire rezzenéstelen arccal és lélekkel falatoznak tovább a rádió vagy televízió mellett. Az, hogy valaki öl – ma már nem „téma”. Az hogy önjelölt, zavaros elméjű, korábban csak filmvászonon ránk vicsorgó negatív hősök közöttünk járnak, szintén az életünk részévé vált... s nem sokat tettünk eddig ellene. Érte

annál inkább! Nappalok oltárává vált a plazma, az LCD vagy SED TV, melynek panoráma-ablakán keresztül ömlik ránk - nem a kulturális, csak egyszerűen a szemét. Kulturális (cultus=megművelt, felszántott) ugyanis csak az lehet, ami épít, ami rombol, az nem kultúra, a destrukció (rombolás, megsemmisítés)... Pedig minden technikai eszköz biztonságunkat (testi és lelki!) kellene hogy szolgálja.

Isten mindent számon két rajtunk. Az öntörvényű ember nagy illúziója, hogy Isten nincs, s ezért nem is kell felelnie senki, csakis önmaga előtt. Ahogyan a filmbéli nagyhatalmú diktátorok - ha szorul a hurok a nyakuk körül - a legkétségbeesettebben szűkülnek nyomorult, vacak életükért, ugyanígy van a „való világunkban” is: hatalmaskodó erők roppannak össze szánalomra sem méltó senkikké, amikor rongy életükről, rozsdásodó egzisztenciájukról van szó. Élni nem tudtak emberként, de halni sem... A méltóságot ugyanis Isten adja. Ő az, aki garancia és biztosék a kiteljesedésre, önmegvalósításra. Önmagunkat ugyanis csak akkor találjuk meg, ha istenképűségünket kívánjuk megélni. Isten tehát nem „alszik”. Törvényein keresztül jelen van, s jeleket hagy világunkban, hogy felismerjük Őt. Közömbösen el mehetünk jelei mellett, de Ő közömbös sosem marad, mert Ő maga az: Isten...

*Uram! Békétlen világodat tedd békéssé,
s formáld minket erőddel, hogy
észerevegyük: Te magad vagy a Béke!
Ámen*



A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet. 1Ján 4,18

A félelem az egyik alapvető, elemi ösztönünk, ha nincs meg bennünk, védtelenek lennénk. Mi protestánsok gyakran elfelejtjük, hogy nemcsak intellektuális síkon (ige-magyarázatok által) közelíthető meg az Isten. Az Istent legelőször is a lábunkban kell/lehet érezni. (Ha a körülményekben megtapasztalom, bizony beleremeg a lábam: Uram, köszönöm, hogy ezt most „megúsztam”, köszönöm, hogy megsegítettél.) Az angyal szava is ez: Ne félj(etek)! Luther is azt mondja a parancsolatmagyarázatai elején: Istent félnünk és szeretnünk kell.

Az eredeti görögben a félelem szónál a fobosz áll, azaz nemcsak félni, megijedni jelentéssel bír, hanem benne van az ag-

gódni jelentése is. Így értheti a szeretet apostola, János: a teljes szeretet kiűzi a félelmet. De mi a teljes szeretet? Az csakis az Istené, mert a mienk, az rész szerinti, pártos, s hamar megkopik. Az övé nem, ezért kell benne újra és újra megfürödnünk. Ha az ő szeretete mos meg minket, akkor tiszták vagyunk, s a legnagyobb kihívásaink előtt sem torpanunk meg, hiszen tudjuk: Ha Ő velünk, ki ellenünk?

A keresztyén (krisztianoi=krisztuskövető) embereket mindig üldözték. Először a zsidók, mert nem értették, hogy másként gondolkodnak az Egyről. Azután a császárok, mert azt gondolták politikaiambícióik vannak. Azután kiderült, hogy nem, de az is nyilvánvaló volt, hogy nem szórják a pénzüket, mert egyszerűségben élnek, s számukra nem a testi élvezetek, hanem a Krisztus-himnuszok éneklése az igazi gyönyörűség. Mivel egyik császár a másik után egyre nagyobb adókat vetett ki (ti. a légiókat finanszírozni kellett, nagy vagyonszerző háborúk már nem voltak, a Római Birodalom határai állandósultak) valahonnan pótolni kellett a hiányt. Így kerültek célkeresztbe a keresztyének.

A krisztuskövetőket nem elsősorban a hitük miatt üldözték. Azért is. Krisztus mai követői azért szenvednek el ma is nyomorúságot, mert a világ hatalom-, és pénz-szomjas emberei kíméletlen harcot folytatnak, hogy megnyerjék maguknak a világot - bármi áron. Ebben a kíméletlen harcban elsősorban azok kapnak sebeket, akik a közösségért (Isten népéért) hoznak áldozatot. Ők ugyanis mindig ott vannak, ahol a történnek a dolgok: szociális konfliktusok, társadalmi igazságtalanság, diszkrimináció stb.

Üldözöttek vagyunk. Üldöz minket is a testiség, a baj, az anyagvilág naponként megnyilvánuló minden csábítása és mindennapjaink életkoptató helyzetei. De soha nem vagyunk elhagyottak, mert Isten velünk (Emmanuel) van! Ha letipor-nak minket: gonoszság és közösségellenes erők, akkor sem veszünk el, mert Isten soha nem töri el a megrepedt nádszálat, s nem oltja ki a füstölő mécsest. Ő, a Küldött, a Felkent azért jött ebbe a világba, hogy megmentse azokat, akik az övéi, hogy semmit ne veszítsen el abból, ami Neki adatott.

Küzdelemben, kihívásban jó tudnunk: Az utat nem mi választottuk, hanem Ő adta, s ezért az igaz is, mert az maga az Élet.

*Uram! Te látod embervilágunkat, s mindannyiunk lelkét, benne a legmélyebb titkokat is. Könyörülj népeden, mely elveszítette a Benned való örövendezés készségét, s elfelejtette, hogy mindennnek forrása Te magad vagy. Éltesd minket Igéddel, hogy felismerjük igazságaidat, és aszerint éljünk embertársaink javára, magunk boldogulására, a Te dicsőségédre!
Ámen*

H. T. Klára:

A MÉLYÚTI KRISZTUSHOZ

Nem tudok szólni Tehozzád
Jézus,
kiterjedt karjaid, horpadt melled
s véged levegővétel-szünete
hallgatni készlet.
Éltem valaha erre, jártam én is e vidéket
-szűkült garattal, tarlott sors-tudattal,
karod- s lábadra
ezer rettenet gyarlóságát képezve
arcomon alázattal,
oldaladon esdve,
szent tested corpusán
égő bánattal merengve
s Tőled-remélt teljességért
a lélek botlásából égre tárva
: értem hordott szent keresztedért
jó szívvel vállalt
üdvösségemért,
váltásomért:
az EGY háromságos diadalával
...sorsom ez útélágazásban,
Jézusom,
köszönöm Neked.
Magyar sorsom
hogy Veled viselhettem -
köszönöm Jézusom,
köszönöm Istenem

Nagyon sok minden, ami a
gyülekezetben történik



- sokaknak magától értődő...



Nagy-nagy köszönet
érte minden Segítőnek!

Olvasd, linkeld!

Vidd el az otthonmaradtaknak!

Színesben megtekintheted:

http://tata.lutheran.hu/ujsag_hirlevelek.htm



Felhívás – kérés

Isten kegyelméből 2016-ot írhatunk, mely *első-éve, főpróbája is lesz a reformáció 500-dik évfordulójának*. Mindenütt a világon, ahol evangélikusok élnek, igyekeznek majd méltóképpen megemlékezni a félezeréves lutheránus múlt nehézségeiről és sok-sok eredményéről, s ebből nem szeretnénk kimaradni mint gyülekezet, mi tataiak sem!

A 2016-os esztendő azonban különösen is fontos számunkra, hiszen a Tatai Evangélikus Gyülekezetet 1926-ban alapították. *Szeretnénk ezt a 90-dik születésnapot méltóképpen megünnepelni, ezért már most kérem a testvéreket, hogy készüljünk erre!* Erkölcsei és egyben hivatásbeli kötelességem is, hogy gyülekezetünk legújabbkori, történelmi viharokkal sújtott történelmét megírjam – legutóbbi összefoglalót /amit évek óta keresek!/ még Plahy Lajos lelkész írta meg valamikor az 1950-es évek végén –, melyhez szükségem van a Testvérek támogató együttműködésére is! Kérem mindazokat, akik tudnak evangélikusokról, akiknek birtokukban vannak fényképek a tatai evangélikusok 20. századi eseményeiről, hogy elérhetőségüket közöljék velem. **Szeretnék minél több helyi dokumentumot összegyűjteni, azokat digitalizálni, hogy könyv formájában is megmaradhasson forrásértékűen az elmúlt 90 esztendő!** Mivel az elmúlt több, mint fél évszázad – 1963-2016-ig terjedő időszak – egybeesik két lelkészcsalád (Nagy-Frankó) tatai történetével is, ezért fontos számomra, hogy lehetőleg minél több jelentős eseményről forrásértékű közléseket szerezzek. Ha valaki tehát tud valamivel szolgálni, hogy minél több tény tudjunk rögzíteni gyülekezetünk elmúlt 90 évéről, annak együttműködését előre is nagy tisztelettel köszönöm!

Franko Máttyás
ev. lelkész – Tata

Támogatás

lehetősége

Evangélikus Egyházközség Tata

számlaszáma:

63200119-14926282

Egyházfentartói járulékát,

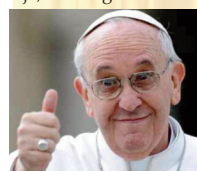
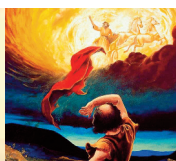
adományait itt is tudjuk fogadni.

Támogatását köszönjük!

október 6.

Akinek a „szekerét még az Isten is tolta/húta”...

Egy toleranciában, s jólétben tobzódó ókori állam, Mózes után legnagyobb hatású próféta, aki még halált sem látott.



október 13.

„Laudato si”

– mennyire legyen

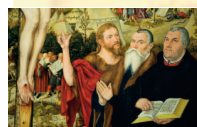
„ökő/zöld” a keresztyén ember?

Egy tabukat döntő pápa első enciklikájáról...

november 3.

Félezeréves a „lutheranus” Egyház

Érdekességek az egyháztörténetből, 500éves jubileumunkra készülődve.



november 10.

Képek és a Biblia

Két meghatározó kommunikációs eszköze a Lutherék-elindította reformációnak. Képtalalomtől a Biblia képes nyelvzetéig.

november 17.

Amit a zsidó vallásról

I tudni illik

Az újszövetség gondolatvilága az ószövetségi logika tükrében.



november 24.

Amit az iszlám vallásról

tudni illik

Kelet és nyugat találkozása. Európa és az iszlám. Kultúrák és határok

december 1.

Isten ádventje és emberi

váradalmak

Miért kell arra várni, ami már rég megtörtént? Az ádvent teológiája.



december 8.

Ünnepünk és az Istennek szentelt idő...

Amiből mindig kevés van: az az idő! Soha ennyire nem határozta meg az ember életét a mért idő. Az idő, mint talantum.

december 15.

Miért nem a téli napfordulón (dec.21.) ünnepeljük a karácsonyt?



Evangélikusokat keresek!

"Kezdetben volt az Ige..."

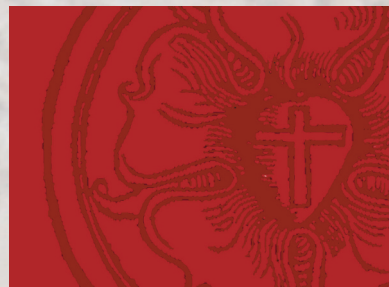


500 éves

(1517-2017)

a lutheri

REFORMÁCIÓ



Kedves evangélikus Testvéreim!

2017-ben (2017. október 31.) ünnepeljük a lutheri reformáció félezeréves jubileumát! Ez a jubileum különösen is fontos a világ evangélikusságának (mintegy 75 millióan vagyunk) S benne nekünk tatai lutheránusoknak... Regiszterünk – ill. népszámlálási adatok szerint is – gyülekezetünk vonzáskörzetébe tartoznak olyan evangélikus/lutheránus testvéreink is, akiknek kapcsolata valamilyen okból mára meglazult Evangélikus Egyházunkkal, de gyökereiket nem felejtették el.

Őket keresem, most itt Bajon.

Hivatásbeli kötelességemnek is tartom, hogy e közelgő jeles jubileum alkalmából – amennyire emberileg lehetséges –, el-/utol-érjem, s „összegyűjthessem” őket, hogy velünk együtt újra átélhessék a lutheránus helyi-, gyülekezeti- és világközösséghez tartozás hit-, és kulturális szépségeit.

Ezért szeretettel és tisztelettel kérek Mindenkit, ha tudomása van olyan evangélikusokról, akik szívesen vennék megkeresésemet, kérem ezt jelezzék a Tatai Evangélikus Gyülekezet (Tata, Bárány u. 2. Evangélikus Kistemplom) felé szóban (10 órakor kezdődő vasárnapi istentiszteletünkön), írásban, telefonon (**34-586-065**) – vagy éppen interneten:

<http://tata.lutheran.hu>



ahol értesülhetnek alkalmainkról, havonta megjelenő, lelkiséget és információáramlást segítő újságunkat a *Lutherrózsát* is olvashatják:

<http://tata.lutheran.hu/napiuttablazat.htm>



Támogató együttműködésüket előre is megköszönve, s bízva abban, hogy a nyári szünet után, szeptembertől rendszeresen is találkozhatunk – **itt Bajon!**

Tisztelettel és szeretettel,

„Erős vár a mi Istenünk!”

Franko Máttyás
tatai evangélikus lelkész

Evangélikusokat keresek!



Mert a reformáció megmozgat!

(És Téged?)

BIBLIAÓRA
azok számára, akik szeretnék alaposabban megismerni a keresztyén tanítás alapjait
Minden esztendőben 18 órakeri

NiRA
Nikodémus Akadémia

NiRA "A kérdések és válaszok bibliaórája"

TATAI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, Bárány u. 2. Franko Máttyás ev.lelk. TEL.: 487-834



A Nikodémus Akadémia több száz témája megtekinthető gyülekezetünk honlapján a <http://tata.lutheran.hu/nika.htm> címen.